

ikke kan slaa sig til Ro med, at det nok vil gaa bort af sig selv, og sige: Lad os blot sove videre og udtale vor Sympati, saa er det forbi. Det er rigtigt, at Arbejdsforholdene og Arbejdslokalerne ere blevne bedre — det udtalte jeg ogsaa første Gang, jeg havde Ordet — men endnu har man ikke naaet det ideale, og endnu er der meget tilbage at gøre i denne Retning. Saa sagde det ærede Medlem for Hjørring, at det vilde være en himmelraabende Uret, naar Patienter havde været under Behandling i fire Maaneder, at man saa kom i det Tilfælde at skulde udskrive dem uhelbredede, medens de muligvis dog kunde helbredes, og det lod næsten til, at den Uret, man der vilde gøre, vilde hindre det ærede Medlem i at stemme for Forslaget. Jeg synes, det er en værre Uret at sætte sig ned og slet ikke ville gøre noget i denne Sag for de Stakler, der gaa ude omkring i Landet og kunne regne ud, hvilken Dag omtrent deres Død vil komme. Det er en værre Uret at sige: Ja vel, vi have en udmærket Sympati for dem, vort Hjerte bløder, men vi kunne ikke gøre noget, for tænk, om vi fik dem ind i fire Maaneder, og de saa ikke bleve helbredede, saa vilde det være skrækkeligt at skulle udskrive dem. Det synes jeg virkelig er at vende Forholdene paa Hovedet.

Den højtærede Minister udtalte sig om Udgifterne. Det vilde blive store Udgifter for Stat og Kommune, og man havde ikke rigtig noget Begreb derom. Jeg har opfattet dette Forslag saaledes, at det vil gøre det muligt for Kommunerne at komme smaat ind paa Opgaven. Jeg ser heller ikke, hvorfor Kommunalbestyrelser ikke kunde tage Sagen paa den højest fornuftige Maade, at de sagde: Vi ville i Øjeblikket som et Forsøg prøve at oprette et saa stort Antal Pladser, 5, 6, 10, 12 eller 20, som Kommunen har Evne til, og der lægge vi de mest trængende ind. Paa den Maade kunde man begrænse det indtil videre, indtil man havde faaet Erfaringer, faaet en Statistik skaffet til Vejle, og indtil man kunde overskue Forholdene; saa vil det aldeles ikke blive uoverkommeligt. Det har Kommunerne ifølge Lovforslaget fuld Ret til, og de kunne altsaa selv administrere det. Den ærede Minister udtalte endvidere, at enkelte Kommuner maaske kunde finde paa at benytte dette til at afholde Forsørgelsesudgifter. Det kan jeg rigtignok ikke forstaa. Der staar her i Loven, at Kommunen skal betale $\frac{1}{4}$ af Udgiften, som nu er sat til 2 Kr. 50 Øre, altsaa 60 Øre, hvilket vil sige henved 200

Kr. aarlig, men for 200 Kr. aarlig forsørge jo de fleste Kommuner deres fattige. Jeg ser ikke, hvad Fornøjelse Kommunerne skulde have af at føre denne Udgift over paa Forsørgelseskontoen, at man skulde kunne tænke sig, at Kommunerne ligefrem snød 2 Kr. 50 Øre og kun brugte 63 Øre eller der omkring til Forsørgelse af de fattige og puttede Resten i deres Lomme. Det kan sikkert ikke have været den højtærede Ministers Mening at kaste en saadan Mistanke paa Kommunerne, for øvrigt tror jeg heller ikke, det lod sig gøre. Den ærede Ordfører udtalte, at han var en varm Forkæmper for denne Sag, og det ved jeg, det er der aldeles ingen Tvivl om. Han mente, man skulde en anden Vej, idet der nemlig skulde oprettes Sanatorier. Det ærede Medlem gav en Skildring af, hvorledes Sanatoriet ved Vejle var blevet til ved frivillige Bidrag fra Lægernes Side, og at disse havde betinget sig kun at skulle have 4 pCt. af deres Penge, men at Sanatoriet til Trods derfor gav Underskud. Dette viser jo netop, at denne Vej er meget vanskelig at komme frem ad, naar man til Trods for Lægernes Tilskud og Statens betydelige Tilskud ser sig nødsaget til at sætte Betalingen op til fra 6 til 10 Kr. pr. Dag og forlange indtil 1,000 Kr. af Patienterne, for at de kunne blive helbredede. Netop dette viser, at man maa ind paa mere simple, mere folkelige Veje. Jeg indser heller ikke, hvorfor det er nødvendigt at bygge disse store Etablissementer; thi hvad det drejer sig om i disse Sygdomme, er dog kun at give Patienterne god, kraftig Næring, et passende Tilsyn, og at lade dem færdes i frisk Luft, og det kan saamænd gøres lige saa godt i en eller andre mindre Bygning. I en mindre Villa, en Gaard eller et Hus, hvor som helst, kan der meget godt laves noget saadant ret simpelt, hvor nogle Søstre hygge om Patienterne og pleje dem, og hvor de en Gang imellem blive tilsete af en Læge. Man vil derigennem naa ret vidt frem og vil derved ogsaa naa til at faa Størstedelen af de syge under Behandling, naa til Bunden. Det kan man derimod ikke naa gennem disse Sanatorier, hvor der kun kan være Tale om at tage imod dem, der have Raad til at betale, og som kunne undværes hjemmefra, medens man paa den anden Maade kunde faa Sagen ind i en saadan Gænge, at selv de fattigste kunde blive helbredede. Det gør mig ondt at forudse, at dette Ændringsforslag ikke vil gaa igennem her i Tinget, og det gør mig ondt, fordi jeg havde troet, at man